

Kapitola č. 25: Strážce

„Konečně!“

To slovo nejspíš vystihovalo pocity všech. Po hodinách a hodinách v té šílené budově, ve které se dalo orientovat asi stejně jako v Minotaurově labyrintu, konečně dorazili na místo. Obrovská hala plná knih a spisů, všechny na jedno téma. Nephilim a medailony.

„Žjóva....“ vyšlo z Lary, zatímco zbylí dva dobrodruzi jen zírali. „Je to...“

„...ohromný,“ doplnil Kurtis.

„Jo...“

„Tak hele, „ proťal jejich žasnutí Annin nesmlouvavý hlas, „musíme se pokusit něco najít a to na víc témat, takže se asi rozdělíme. Kurtisi, „ začala, ale pak si všimla, že ji ten nevnímá. „KURTISI!“

„Ano?“ ozval se zasněně.

Vlepila mu políček, jen lehký, aby ji začal vnímat. „Probrán?! Nebo ti mám amputovat nějaké choulostivější partie?!“

„No, to by ses pak zodpovídala už nejen mě,“ zamumlal a mnul si zátylek. „Už vnímám.“

„Per-fe-kto. Takže prosím, já půjdu hledat něco o zničení medailonu. Ty,“ trhla hlavou ke Kurtisovi, „jdi laskavě najít něco o funkci medailonu po naplnění všech drážek pro duše. Laro, tebe bych poprosila, abys vyzkoumala něco o Strážci medailonu.“

„Čemže?!“ vyhrkla Lara. I Kurtis se tvářil nechápavě („Což,“ jak si hned pomyslela Lara, „není nic nového“).

„Aha,“ usmála se Anne. „Tak už mi dochází, co mi bylo na tvém dvojníkově divné, Kurtisi. Karel ve tvé podobě mluvil o něčem, co jsem zjistila já až před nedávnem a vím, že ty ses o tom dozvědět nemohl. Neměl jsi přístup k zápiskům řádu, v nichž toho stejně bylo hafózně málo, a navíc jsem většinu z toho zjistila od Karla osobně.“

Strážce medailonu,“ začala mírně řezavě,“je starodávné stvoření, které vyvolává už jen samotná existence medailonu. Kdo chce někoho s pomocí toho předmětu oživit, musí mít jistou pomoc od Strážce.

Zápisky Řádu se zmiňují jen o jedné ze Strážců. O té, co se jmenuje Gherea. Abyste rozuměli, žádný strážce pořádně nemyslí. Je to spíš tvor, co ví jen to, že jeho úkolem je devětkrát využít medailon. Potom mu bude dána lidská podoba. Strážce ve své podobě nemůže z místa. Nedovede se hnout z chrámu zasvěceného svému medailonu. No a taky všichni strážci už dávno odešli ze svých míst. Dosloužili. Žili jako lidé...a taky tak zemřeli. Ne ale Gherea.

Všichni strážci byli v exotických místech, Gherea...“ polkla, jako kdyby jí bylo zatěžko mluvit, „v Praze...“

„Ona je tady?!“ vyhrkl Kurtis.

„Jo. A čekala, století, snad i tisíciletí. Tím zmučovala...pokřivilo se jí jak tělo, tak mysl. Pochop, původní strážci, byli krásní. Strašliví, ale nádherní. Stříbřitou pleť, rudé vlasy, rudé oči. Něco jako stíny. Ale byli skutečně tajemně krásní. A ona?“ odfrkla si. „Viděla jsem jí. Je to odporné, zápisy řádu měly pravdu. Obrovská, slizká, hnusná stvůra...“

„Tak proč, když je tady,“ vložila se do toho Lara, „na ní prostě nevlítneme a nezabijeme ji?“

Anne se na ní podívala tak ostrým pohledem, až archeoložka sklopila oči. „A jak si myslíš,“ zachechtala se nemrtvá, i když to vůbec vesele neznělo, „jak si myslíš, že jsem zemřela?“

„Cože?“ zašeptala vykradačka hrobů. „Ty jsi...proto jsi tady byla?“

„Tak jest. Teda, spíš nedobrovolně. Žila jsem v Praze, abych zjistila víc o Cabalu. No a samozřejmě že mě chytil Karel...což se dalo čekat. Slyšela jsem o tom, co jsi provedla Spáčovi,“ mrkla na Laru. „Což přimělo Karla ke hledání Gherei. Napadlo mě ho sledovat...najít ji a zabít ji. No, dostala jsem se k ní.“

Už jsem nepočítala výstřely...řekla bych, že prostě nejde zabít. Ona se jen smála, všechno ustřelené jí hned dorostlo. A pak přišel Karel, znehybnil mě nějakým divným telekinetickým paprskem...no a samozřejmě, už jsem věděla, že mě zabije. Tak jsem se vyptávala, dokud jsem mohla...on to podcenil. Když jsem vyzvěděla dost, tak jsem prostě počkala, než se připraví k nasazení medailonu...prostě jsem mu uhnula a vyběhla nahoru...do té modré studovny.“

„Do té s vyskleným oknem?“ zachechtal se Kurtis.

„Pardon, že jsem ho nestihla otevřít,“ ušklíbla se. „Prostě jsem proletěla oknem s nadějí, že tam něco bude. No a bylo, střecha, po které jsem sklouzla-„

„...kus od nádvoří, vid’,“ dokončila Lara.

„Jo. No a tam už víte, co se stalo. Měla jsem snážit počet chybějících duší na čtyři. Medailon. Kuchy kuch,“ ukázala na krvavý flek na svém tričku.

„To už asi nevyperěš,“ mínil mudrlantsky Kurtis.

„Ale nekecej!“ zachechtala se. „A přitom to byl můj oblíbený oděv.“

Lara se zamračila. „No dobře. A proč ty duše tak složitě sbírá? Proč prostě nevyleze ven, nepostaví si stánek s nápisem Okuste si nový model šperku a nechte se s ním vyfotit a nepovraždí nejbližších pár, co vidí?“

„Protože duše postarší dámy s růžovým kostýmekem a zálibou v pletení kulichů nedodává tu správnou děsivou atmosféru,“ utrousil Kurtis, načež byl Larou plesknut přes paži. „Au!“ zamumlal a plácl Laru na místo, co bylo poněkud níž než paže a víc vzadu. To mu vysloužilo facku, která se rozlehla celou místností.

„Moc pěkný suvenýr ze srdce Evropy,“ okomentovala se smíchem obtisk dlaně na Kurtisově tváři Anne. „Ale Laro, ne každá duše je stejná. Medailon sbírá duše lidí, co se už postavili smrti. Pak získá zcela novou hodnotu.“

„Aha. Což znamená, že tu máme...“

„Tři adepty na doplnění drážek.“ zavrčela Lara. „A to není něco, co by člověka potěšilo.“

„Jo, čili bychom měli začít. A ještě něco,“ usmála se temně. „Víte vy dva, kdo byl adept na pátou duši od konce?“

„Ne.“

„Myers,“ zachechtala se. „Zabil ho přede mnou.“

„Fakt?“ vytřeštil oči Kurtis. „No, tím mi z osobního hnusometru odpadl jeden kandidát, zbývá Karel. Co víc chtít?“